

Tomeloze
Begeerten

Tomeloze Begeerten

Pieter van Groenewoud

Schrijver	Pieter van Groenewoud
Cover	Pieter van Groenewoud
Drukwerk	Brave New Books
ISBN	9789465125541
© pietervangroenewoud	

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever/schrijver.

Samensteller en uitgever zijn zich volledig bewust van hun taak een zo betrouwbaar mogelijke uitgave te verzorgen. Niettemin kunnen zij geen aansprakelijkheid aanvaarden voor onjuistheden die eventueel in deze uitgave voorkomen.

Wil je Pieter iets vragen of vertellen? Dat kan! Stuur een mail naar pcvangroen@gmail.com.

Dit is een literaire thriller met hier en daar historische feiten.

Alle personen in dit verhaal werden door de auteur verzonnen en elke gelijkenis met levende of dode figuren berust op louter toeval. De geografische decors zijn eveneens verzonnen. Sommige achtergronden zijn wel echt hoewel enkele in dit boek beschreven etablissementen fictie zijn.

De geschiedenis bestaat voor het grootste deel uit ellenden, over de wereld gebracht door trots, eerezucht, hebzucht, wraak, genotzucht, opstandigheid, huichelarij, fanatisme en alle mogelijke andere tomeloze begeerten.

Edmund Burke
(Engelse politicus en filosoof 1729-1797)

Tomeloze Begeerten is verdeeld niet in traditionele hoofdstukken maar in vijf elementen van de Chinese krijgskunst Xing Yi Quan en zijn rustpunten in dit verhaal. De zesde, de Rong, is verzonnen.

Pi   *Metaal, kracht die uit elkaar slijt als het vallen van een bijl*

Zuan   *Water, kracht die als een drillboor zijn weg door iets heen slaat*

Beng   *Hout, kracht die zich uitstrekt en dingen stuk slaat*

Pao   *Vuur, kracht die explosief hard en snel voor zich uit slaat*

Heng   *Aarde, kracht die met een zijwaartse beweging zichzelf doordrukt*

Rong   *Salamander, de wreker van het onrecht*

Voor Elena

'Ik heb een onbestemd gevoel maar ik weet niet goed wat het is. Misschien is zij het die mij onzeker maakt. Ze verschijnt telkens in mijn dromen. In haar zacht witte trouwjurk zweeft ze geruisloos naar mij toe en gaat zitten op het puntje van mijn bed. Haar lippen bewegen maar ik hoor geen geluid. Ik wil haar kussen, maar dan verdwijnt ze zonder afscheid te nemen.' Hij snuit zijn neus.

'Och lieverd,' zegt ze zachtjes tegen hem: 'je moeder is hartstikke dood en ze wil je alleen maar zeggen dat je moet leren leven zonder haar.' Hij snikt bij deze lieve maar harde woorden.

Hoe weet jij dat nou? Ze is zomaar uit mijn leven weggerukt zonder gedag te zeggen, zonder een zoen of een zachte aai over mijn hoofd. Nooit meer die beker thee met een zo lekker geurig gemberkoekje,' zegt hij tegen haar terwijl de tranen over zijn vuurrode wangen stromen. Zij kijkt hem een beetje verveeld aan en denkt: verdomme, krijgen we dit gezeik alweer? Zit het nog steeds zo aan de oppervlakte dat hij telkens moet huilen als hij aan haar denkt?

Met de achterkant van haar hand veegt ze een lok donkerrode haren uit haar gezicht als ze naast hem gaat zitten en hem stevig vastpakt. Ze overweegt de vraag te stellen die ze in hun op zeven maanden na twee jaar durende relatie meerdere malen heeft gesteld, maar besluit het eenvoudig en op een typisch lerse manier te doen: 'what's the craic, darling?'

Hij kijkt naar de sproeten op haar gezicht op een manier waarop het lijkt dat hij ze een voor een telt en zegt met enige twijfel in zijn stem: 'ja, sorry hoor, het zit mij nog steeds enorm dwars. Dat onmachtige gevoel versperd de opening naar een vrij leven zonder vraagtekens.' Hij snuit zijn neus, alweer.

Zij reageert verbaasd maar laat ook direct haar ongenoegen merken: 'oké, ik wil jou gelukkig zien zonder dat steentje in je schoen, dus vertel mij nou eens een keer alles wat je dwars zit.' Ze is niet dom want ze weet zijn antwoord allang maar wil van hem nu wel eens horen hoe hij het ziet om tot een oplossing te komen. Ik ben geen psycholoog, maar houdt te veel van hem om hem in de put achter te laten, denkt ze als ze met

enige belangstelling op zijn reactie wacht. En hij weet duivels goed dat hij met sorry zeggen bij haar het tegenovergestelde bereikt.

Hij geeft toe dat ze wel gelijk heeft en mompelt: 'welnu, lieverd, het zit zo, maar hoe dan ook blijft het voor mij een diepe open wond. Zij gaat naast hem zitten en luistert aandachtig want niet eerder heeft hij de details van zijn diepste geheim aan haar verteld. Althans ze hoopt dat hij zijn doos nu eens helemaal opent.

Als hij gaat verzitten maakt de houten stoel een verontrustend krakend geluid, hij wacht even, kucht en begint dan te vertellen: 'toentertijd hebben we van het Ministerie van Buitenlandse zaken slechts te horen gekregen dat het vliegtuig waarin zij en haar vriendinnen zich bevonden ergens in China kort na de start in heel slecht weer is neergestort in een ondoordringbaar bergachtig gebied waar het voor reddingsploegen onmogelijk was om het wrak te benaderen. Pogingen om het later nog eens te proberen hadden geen succes want er was geen enkel spoor te vinden. Het ontbrak de lokale opsporingsdiensten aan veel middelen die het zoeken zodanig vermoelijkte dat ze het al snel opgaven. Het gebied was ook veel te groot en ondoordringbaar.' Hij voegt daaraan toe: 'de internationale pers heeft het dramatische ongeluk toen opgepakt en zelfs een voorpagina-artikel gepubliceerd want de vriendinnen van mijn moeder kwamen uit verschillende landen. Enkelen hadden bekendheid in hun land, een vrouw was zelfs een beetje beroemd. Ze waren op een culinaire ontdekkingsreis naar de oorsprong van een gerecht, welke was georganiseerd door een Aziatische vrouw, een goede vriendin van mijn moeder.

Mijn vader heeft de strijd al snel opgegeven haar te zoeken en omdat ik te jong was om actie te ondernemen bleef het mij lange tijd bezighouden met als gevolg dat mijn verdriet in een verkeerd hokje is terechtgekomen. Het gemis is daarom nooit minder geworden, sterker nog, het werd zo sterk dat het mijn leven ging beheersen. Pogingen om het probleem in mijn hoofd te verminderen en door drie psychologen liepen op niets uit. Ze concludeerden dat ik als het ware in een draaideur vast zit.' Hij

kijkt haar aan met iets in zijn ogen die ze van hem nog niet kende. Vuur.

En ze schrikt als hij hevig geëmotioneerd en strijdlustig roept: 'ik heb besloten haar te gaan zoeken!' Na deze strijdkreet sluit ze haar ogen, vouwt haar handen samen en richt haar gezicht naar het plafond en spreekt in zichzelf dankwoorden aan God voor dit wonder.

'Je meent het echt, he?' Zegt ze in een euforische stemming, want ze kan haar oren niet geloven. Hij, de lieve goedzak, gaat iets doen. Als ze hem knuffelt zegt ze tegen hem: 'ik vind het heel stoer en dapper dat je haar gaat zoeken. Maar het wordt een hele uitdaging om daar in het verre Oosten te gaan zoeken terwijl je de taal niet spreekt nog de gewoonten en nog minder de precieze locatie.' Hij knikt en beseft wel dat ze gelijk heeft. Met vuur in zijn ogen staat hij op en zegt tegen haar dat hij wil beginnen informatie te verzamelen over de ramp en zegt hij dat hij zijn vader zal vragen daarmee te helpen.

Waarop zij tamelijk heftig reageert: 'je vader? Je vader kan de boom in met zijn negatieve en egoïstische instelling.' En: 'trek je niets van hem aan en ga je eigen weg. Een volgende ruzie met hem moeten we trachten te vermijden. En nu moet je alles even loslaten en proberen te ontspannen, want je vriendin en je hobby heb je de laatste tijd behoorlijk verwaarloosd,' voegt ze er met een ondeugende knipoog aan toe.

Hij reageert als een pijl uit een boog: 'ik moet hem wel dingen vragen want hij heeft documenten uit die tijd die ik graag zou wil hebben. En, sorry, ontspannen, nu ontspannen? Nee!' Hij gaat staan, trekt zijn groen geruite pyjamajasje recht, veegt zijn tranen weg en zegt: 'ben je gek, ik ga meteen aan de slag!'

Met een glimlach draait ze zich om en loopt heupwiegend de kamer uit. Op de overloop staat ze even stil en kijkt met een misnoegde blik door het beslagen raam naar buiten en denkt met een diepe zucht: met of zonder regen, het blijft een oersaai kut dorp. Dan slentert ze naar de trap en gaat naar beneden. Op weg naar de keuken kijkt ze even in zijn werkkamer en ziet dat deze best eens mag worden opgeruimd. Ze trekt haar schouders op en

loopt de keuken in en maakt aanstalten een pot thee te zetten als ze hem op de trap hoort lopen.

'Ik ga theezetten, wil jij ook een kop?' Roept ze.

Hij antwoordt niet en ze roept het nog een keer. En weer geen antwoord. Ze kijkt in de gang en ziet niemand, maar hoort gestommel in de werkkamer en gaat ernaartoe en treft hem aan op een stoel staand naast de boekenkast en met een boek in zijn handen.

'Hey, ik vroeg je iets.' Zegt ze tegen hem.

Hij kijkt verstoord op en zegt: 'oh, sorry, ik was met mijn gedachten bij iets anders.'

Zij: 'ja, dat zie ik. Wil je nou thee ja of nee?'

Haar vraag beantwoordt hij bevestigend met een raar en verdwaasd knikje wat ze nog niet kende. Omdat ze niet permanent samenwonen heeft ze nog niet alle gekkigheden van hem ontdekt. Ze heeft haar eigen appartement in Dublin, want ze is een stadsmens en mede vanwege het feit dat ze direct na afloop van haar werk, dat onregelmatige tijden kent, liever in haar eigen bed stapt in plaats van naar dit in haar belevenis mufte gehucht te moeten rijden met een koude vochtig stinkende stadsbus.

Zo, de ochtend begint lekker, denkt ze als in de keuken de fluitketel laat horen dat het water kookt. Ze pakt nadat de pot is gevuld met heet water en wat losse theeblaadjes. Het blik waar hij de gemberkoekjes in bewaard liggen alleen nog maar een paar kruimels. Ze zucht en zet het blik terug in de kast. Met twee grote mokken dampende thee gaat ze naar zijn werkkamer waar hij over een boek zit gebogen en geeft hem zijn beker. Zelf gaat ze in de vensterbank zitten en kijkt naar buiten waar ze de verwaarloosde achtertuin met een oud konijnenhok in stromende regen ziet. Troosteloos.

Ze windt er geen doekjes om en heeft hem duidelijk gemaakt niet van plan te zijn daarvoor langer dan zeven dagen achter elkaar te willen vertoeven en zeker niet wonen. Mijne kleding en persoonlijke eigendommen blijven in Dublin, had ze hem gezegd. En dat drong maar al te goed bij hem door en staat in een spagaat, want hij vindt het eigenlijk wel meevallen en erg veel

contact heeft hij nou ook niet in het dorp. Het café. Ja, dat is nog wel een leuke plek. Hij heeft van haar tijd gekregen om daarover goed na te denken. Want, zo denkt hij, zo kut is het wonen in Doughaby nou ook weer niet. Stoffig wel en rijk van historie.

Welnu, dit dorp kent een nogal tamelijk rijke als ondeugende geschiedenis en bevindt zich op het platteland van Ierland en heeft de naam van een van de stichters gekregen: Doughaby. Maar daarover later meer.

Pluimige wolken verzamelen zich boven de zee om snel daarna een grote hoeveelheid regen uit te storten boven diverse kleine gehuchten die omzoomd zijn door groene velden met rotsachtige heuvels en kleine glinsterende beekjes.

Het leven begint er zoals elke dag want vandaag is het regenachtig en koud. Deze dinsdag had ook vrijdag kunnen zijn. De met zwart basalten kinderhoofdjes geplaveide straatjes ademen rust en tevredenheid uit want er is geen hond die zich buiten waagt.

De huizen, met rode bakstenen gebouwd, leunen al minstens honderd jaar tegen elkaar wat voor een schilderachtige sfeer zorgt. Wollige rook uit de schoorstenen verspreidt een geurige reuk van dennenhout en ligt als een deken over het dorpje wat gelijkenis vertoont met de tekeningen van Anton Pieck. Vroeger in het bezit van belangrijke families uit de grote stad waren deze woningen oorspronkelijk bestemd als buitenhuis. Geen geheim was het dat de man des huizes daar meer gebruik van maakte dan zijn gezin want hij ontving zijn maîtresses daar. Speelgoed voor de Heeren, mannen van stand, gehuwd met een struise vrouw en een nest vol schreeuwende kinderen. Hun rijke leven veroorzaakte een smachtende hunkering naar jongedames want veel meer afleiding dan sigaren, whisky, voetbal en paardenkoersen was er toen niet. En er was een branche die daaruit een voordeel haalde: detectives. Want veel vrouwen kregen in de gaten dat hun mannen vertier buitenshuis zochten en een privé speurder inschakelde. De eerste detective in het dorp heette Doug en was uiterst succesvol waarna het stadsbestuur, wat

uit een meerderheid van vrouwen bestond en ter ere van deze man, de naam van het dorp Haby te wijzigen in Doughaby. Dat er een werkeloosheid onder de hoeren ontstond was niet verrassend en het gevolg dat de markt voor niet alleen speurders maar ook advocaten aantrok. De biechtstoel in de Kerk bleef wonderbaarlijk gedurende die tijd leeg, in tegenstelling tot de kerk waar een stokoude pastoor volle zalen trekt met zijn fantastische preken die dikwijls in het naastgelegen café worden nabesproken. De sfeer in het lokale café is dikwijls geweldig te noemen, want de bezoekers, veelal vaste klanten uit het dorp maar ook mensen uit omliggende dorpen komen hier graag want er is een piano. Een valse, dat wel. Hij woont hier sinds hij na ruzie met zijn vader de deur van de ouderlijke woning achter zich dichttrok. Hij heeft nog nauwelijks contact met hem. Hij besteedt meer tijd aan lezen en zijn hobby dan aan zijn werk, want dat loopt niet lekker en zijn roodharige vriendin, als verpleegster werkzaam in een ziekenhuis, spoort hem regelmatig aan om bij haar in te trekken. Maar daar is hij nog niet aan toe, zegt hij.

Conor, zijn vader en gepensioneerd politieagent, is in tegenstelling tot zijn zoon een grote stoere man met een zwarte baard en woont in een bescheiden woning aan de rand van een goede woonwijk van Dublin. Zijn dubieuze beslissing had gevolgen voor de relatie met zijn nog jonge zoon.

Naarmate de tijd vorderde nam de spanning tussen vader en zoon alsmaar toe en een ernstig conflict hing al een tijdje in de lucht toen het onlangs kwam tot een serieuze botsing met als gevolg dat ze elkaar niet meer wilde zien of horen. Koppigheid en egoïsme zijn sowieso ongepast in een situatie waar intens verdriet een hoofdrol speelt.

Hij was net veertien jaar toen het gebeurde en werd daarna met hulp van Zayna, een Pakistaanse vrouw, opgevoed. Zijn vader had het excuus dat hij druk was op zijn werk terwijl hij als politieagent een kantoorbaan had van negen tot vijf. Na zijn werk verdrong hij zijn frustratie vermengd met verdriet in een plaatselijke kroeg in plaats van naar huis te gaan om met zijn kind te spelen of bij zijn huiswerk behulpzaam te zijn. De aanwezigheid

van Zayna vond Conor prima en langzaam werd de afstand tot zijn zoon steeds groter. Zo kon Conor lekker zijn gang gaan, voetbal kijken en op stap met zijn maten wanneer het hem uitkwam. Het was zijn manier om het te verwerken en hij heeft geweigerd een gesprek te voeren met een psycholoog.

De jongen leefde teruggetrokken en speelde het liefst alleen en las veel. Eerst stripverhalen en later boeken welke vaak reizen als thema hadden. Reizen naar verre landen, waarvan hij droomde en wist dat het daarbij zou blijven.

Op school doubleerde hij een enkele keer en dat had een goede reden. Een echte studiebol was het niet en had ook niet de ambitie en miste een voorbeeld om te gaan studeren.

Zayna was het die hem enthousiast maakte om te lezen en ze had een keertje uit de bibliotheek een boek voor hem meegenomen. En tot haar verbazing was hij meteen verzonken in Gullivers Reizen waarin de Ierse schrijver, Jonathan Swift in 1726 eigenlijk de bedoeling had een satire te schrijven over de Engelse en Europese samenleving, het hof de wetenschap en de menselijke moraal. De parodie op het verschijnsel reisverhalen had een nog groter succes, vooral bij kinderen. Daarvoor moesten wel in de eerste twee delen minder fatsoenlijke scènes worden verwijderd. De jongen had tegen Zayna gezegd, nadat hij het boek vijf keer had gelezen, wat Gulliver heeft gedaan wil ik later ook gaan doen. Van dat reizen kwam niets want een paar jaar later voelde hij dat speurwerk hem wel lag en startte een opleiding en werd detective. Meteen kreeg hij kleine opdrachtjes en huurde in Doughaby een huis omdat het daar veel goedkoper wonen was dan in Dublin. Later begreep hij waarom het huis wat hij zo graag wilde huren al bijzonder erg lang leeg stond en de verhuurder zo blij reageerde toen hij het huurcontract had getekend.

Hij heeft er lang over gedaan om een stap te zetten in het sociale leven van het dorp. Pas na een jaar werd hij lid van het kerkkoor, en schreef zich in voor de biljart competitie in het café. Dat laatste was geen succes.

Kort daarop kreeg hij een uitnodiging om op het grasveldje achter de kerk mee te doen met een potje voetballen, maar merkte al

snel dat deze manier van bewegen niet zijn ding was. De mannen waren het volkomen met hem eens. Want gevoel voor een bal had hij absoluut niet.

Hij ging op zoek naar een andere manier om zijn vrije tijd door te brengen want in stiltes viel hij terug in herinneringen met als gevolg intens verdriet. Hij dacht vaak aan een Chinees gezegde: als je iets heel graag wilt vastpakken moet je eerst leren het los te laten. En dat loslaten beheerste Luke niet. Maar daar kwam verandering in toen hij in een van de zeldzame momenten samen met zijn vader op stap was en een vlindertentoonstelling in Dublin bezocht. Hij, altijd in dezelfde grijze broek, blauw overhemd en een slonzig vest en regenjas stond stil bij de tafel waar Orchidee Vlinders werden getoond en werd verliefd.

Deze kostbare hobby had ingrijpende gevolgen voor zijn leven, en zijn portemonnee. Hij moest bezuinigen op vrijwel alles, wat geen invloed had op zijn kleding want daar gaf hij toch al niets om. Zolang het niet versleten is mag je het niet weggooien, was een van de vele uitspraken van zijn Oma die hij zich kon herinneren. En gaten in zijn sokken kan je toch niet zien als je schoenen aan hebt. En stoppen ervan is best eenvoudig. Die Oma.

Dat hij terugviel in een dal van verdrietige stilte realiseerde hij zich later. Aan de andere kant gaven de witte vlinders hem steun en deden hem troosten vanwege het verlies van een bijzondere vrouw. Hij hield zielsveel van haar.

Het was niet de roodharige Ierse vrouw die als een Engel uit de Hemel op een bijzonder ongelegen moment zijn pad kruiste. Nee, maar ze beschikte wel over bijna hetzelfde vrolijke en nuchtere karakter zoals zijn moeder. Zijn moeder. Zijn vriendin is bovendien stapelgek en behoorlijk recalcitrant. Hij is verliefd op haar vanaf het eerste moment.

Hij zal de eerste ontmoeting nooit meer vergeten. Welnu, ze leerden elkaar kennen in een openbaar urinoir naast een bushalte in het centrum van Dublin. Hij was net klaar met plassen, ritste zijn gulp dicht en trok daarbij een stukje vel mee. Hij schreeuwde het uit van pijn. Zij liep toevallig voorbij toen ze zijn gil hoorde en

bedacht zich geen moment en schoot te hulp. En toen ze hem hulpeloos zag staan met tranen in zijn ogen en beide handen voor zijn gulp sloeg Cupido genadeloos toe. En dat hij merkte dat zij in een ziekenhuis werkte was een bijkomend geluk. Sindsdien zijn ze samen en hun liefde groeit met net wat meer ups dan downs. In ieder geval is hij voorzichtiger geworden met zijn gulp dicht te ritsen.

Ze nam hem een paar dagen na het incident mee naar een kledingshop en kocht een nieuwe broek.

Een licht beige corduroy met een gulp uitgevoerd met knoopjes.

Hij was heel voorzichtig met dit nieuwe kledingstuk en droeg de broek nooit als hij naar het café ging. Iets wat zij belachelijk vond en kon hem niet overtuigen dat je er best netjes bij mag lopen, ook in een café. Stiekem heeft ze later twee oude broeken van hem uit de kast gepakt en in een vuilcontainer gegooid. En op zijn verjaardag, de eerste die ze samen vierden, kreeg hij een cadeaubon van haar die voldoende was om zijn garderobe te vervangen en aan te vullen. Een ruiten colbertje met een echte lerse pet droeg hij daarna bijna dagelijks. En de twee broeken hadden allemaal knoopjesgulpen. Een dergelijk hoogst pijnlijke ervaring als toen wil hij niet nogmaals riskeren. Het is overigens zonder zichtbare littekens hersteld. Ze is daar ook erg blij om.

Soms betrapt hij zichzelf als hij voor de spiegel staat en denkt: mamma, je moet mij eens zien. Ik ben een echte gentleman geworden. Kijk eens naar je zoon!

Dan voelt hij haar ogen in de spiegel prikken...

Pi

Metaal, kracht die uit elkaar slijt als het vallen van een bijl

Woensdag

Neuriënd veegt de potige vrouw gekleed in een verschoten paarse overgooier met een lapje de poten en onderkant van een verlaten bureau schoon. De gebruiker van dat bureau had vele honderden dossiers behandeld toen een harstilstand een einde aan haar leven maakte.

De onverwerkte dossiers zijn na haar overlijden verdeeld over de afdeling die deel uitmaakt van een regionale vestiging van de sociale observatie dienst die als taak heeft burgers in de gaten te houden. Het is een klein kantoor gelegen ten zuiden van de Russische hoofdstad. Het bureau zal worden verplaatst. Als ze bezig is voelt ze een stuk karton. Ze ziet dat er iets onder de derde lade zit geklemd. Als ze de lade eruit heeft getrokken ligt daar een verkreukelde dossiermap.

Haar vondst komt meteen bij haar cheffin terecht die het op haar beurt deponeerde bij de baas van dit kantoor.

Toen hij de map vluchtig door las bracht hij het persoonlijk dezelfde dag naar het hoofdkwartier in Moscow. Zo belandde het verfrommelde mapje met een plof in het postvak van het Comité KGB.

Het duurde daarna niet lang tot het zijn bureau had bereikt want een ambtenaar van de Dienst nam aan dat het vanwege de raadselachtige inhoudt noodzakelijk was het aan hem te laten zien. Bij het lezen van alleen het etiket fronsen zijn wenkbrauwen eigenlijk meteen al en verschijnen rimpels op zijn voorhoofd als hij de map openslaat.

DOSSIER -J.Kreisner-Baumgartenstrasse 57/3g Untertal- alsmede een nummer en datumstempel van enige jaren geleden. En het eerste wat hij opmerkelijk vindt is de vreemde combinatie van de twee documenten.

De forsgebouwde man, met een kaal hoofd, borstelige wenkbrauwen en een grove mond waar tussen onsmakelijke lippen een gedoofde sigaar uitsteekt, legt het vergeelde vel papier, genummerd vijf, en een briefje van een arts terug in de grijze map en slaat deze geïrriteerd dicht en schreeuwt iets. Het geluid draagt

ver genoeg om zijn secretaresse te bereiken. De verdieping van het Directoraat Speciale Operaties, onderdeel van de KGB heeft het ook gehoord: 'pizda, pizda i yeshche raz pizda!' Het is voor eenieder duidelijk dat Wladzk niet klaagt over de kwaliteit van de zojuist bezorgde pizza maar iets veel belangrijkers te melden heeft. Een moedige ambtenaar loopt het kantoor van haar baas binnen en krijgt meteen de wind van voren.

Als een onbeschoft blaffende buldog schreeuwt hij: 'het is verdomme de zoveelste keer dat ik troep op mijn bureau krijg.' En: 'ik ben geen vuilnisbak. Mag ik weten welke godvergeten stomme klootzak dit dossier zo lang bewaard heeft zonder de verplichte afsluitende actie uit te voeren?' Witheet van woede loopt hij met de grijze map in zijn handen door zijn kamer en slaat de deur snoeihard dicht waarbij het glas met de gravure GLAVNYY 24(chef 24ste afdeling) bijna uit de sponningen springt.

Ze vertelt hem op kalme toon dat de dader ergens in het zuiden van Rusland op een kerkhof begraven ligt.

Hij wordt rustiger na haar antwoord en vraagt helderheid. Ze loopt weg en komt even later terug met een verklaring. Hetgeen hem bedenkelijk doet kijken want nu weet hij dat jaren geleden het regionale kantoor is opgegaan in een ander district omdat bijna al het personeel door ouderdom was overleden.

De ambtenaren in de raamloze ruimte die kil is verlicht door blauwwitte lampen durven hun gezicht nauwelijks te laten zien en schuiven ongemakkelijk op hun vooroorlogse bureaustoelen. Het wordt stiller in de kamer van hun baas.

Dan wordt de stilte verbroken als de secretaresse de kamer verlaat.

Een telefoon rinkelt op een van de bureaus en een meisje neemt op, luistert, maakt een aantekening op een blocnote en legt de hoorn terug op het grijze toestel. Ze scheurt het velletje van het schrijfblok en loopt daarmee naar de kamer van haar baas en tikt zachtjes op de deur, doet open en komt later zonder papiertje

terug en gaat op haar plaats zitten. Ze wisselt geen woord met haar collega's en staart voor zich uit met een blik in haar ogen alsof ze een geest heeft gezien.

In de kamer die ze net heeft verlaten leest Wladzk het briefje, en grijpt naar de telefoon. Na een kort gesprek loopt hij in versnelde pas zijn kamer uit, en bromt iets tegen een personeelslid.

Wladzk is onderweg naar zijn directe baas, Joris, die drie verdiepingen hoger zijn kantoor heeft. Daar aangekomen legt hij het dossier op tafel, licht het kort toe en wacht gespannen de reactie af.

'Zet de stotteraar erop, en vraag hem zo snel mogelijk uit te zoeken of dit bagger of een juweel is,' zegt Joris. Hij lijkt onder de indruk te zijn van wat op het papier staat. Het briefje van de arts vindt hij onbelangrijk. En reageert hij met: 'dit is echt iets voor hem want na dat gedoe van vorige week zal hij dit wel leuk vinden,' zegt hij lachend en wijst met een onsympathiek gebaar Wladzk de deur. Hetgeen bevestigt dat het geen goede vrienden van elkaar zijn.

Donderdag

Pjotr, hoe hij de bijnaam 'de stotteraar' heeft gekregen behoeft geen uitleg, was blij verrast met deze opdracht want na de enorme desillusie van een door hem uitgevoerd onderzoek naar onstabiele militaire software was hij pessimistisch geworden over zijn toekomst bij de Dienst. Hij opent de map en begint het papier welke is genummerd met een vijf, te bestuderen. Wat hij aantreft verbaast hem omdat het niet zijn werkterrein is maar besluit snel te beginnen. Na ongeveer een uur ploeteren en goochelen valt hem iets op. Iets dat hem bekend voor komt. Hij vindt het vreemd, toevallig, en iets wat leunt tegen ongeloofwaardigheid. Hij loopt naar een andere afdeling en vraagt daar om een dossier. Al bladerend door dat dossier begeeft hij zich terug naar zijn kamer. Een klein uurtje later kijkt hij met samengeknepen ogen naar het resultaat. Zijn vermoedens lijken te kloppen als hij vellen papier

met een wirwar van getallen naast elkaar legt. Hij controleert nog de merktekens in de hoeken en schuift ze behoedzaam over elkaar. Met een trotse glimlach ziet hij dat de merktekens samenvallen maar dat verwondert hem niet. Ik ben geniaal, denkt hij bij het zien van zijn werkelijke ontdekking. En komt tot de conclusie dat de ontbrekende pagina's geen ander beeld zullen vormen.

En hij vraagt zich meteen af wie in godsnaam zo'n ingewikkelde constructie verzint om wat te vertellen? En, wat de tekens betekenen is voor mij een brug te ver. Daar zijn specialisten voor.

Hij bromt hardop: 'wat heb je te verbergen slimme vriend, en wie ben je?' Hij haalt zijn schouders op want hij verwacht geen antwoord en is ook niet geïnteresseerd.

Het besef dat hij niet meer kan doen dan dit vindt hij prima en kijkt op zijn horloge. Hij moet haast maken en schuift de stoel dichterbij de tafel en typt driftig alsof hij een sonate speelt met veel staccato. Een kwartier later is hij klaar en met een zucht legt hij zijn handen in zijn nek en met een tevreden blik leunt hij achterover en verliest daarbij zijn evenwicht en lazert met een flinke dreun op de grond waarbij hij ongelukkig terecht komt tegen een stalen archiefkast. Met zijn hand op zijn hoofd kruipt hij terug op zijn stoel en voelt iets warm langs zijn wangen stromen. Bloed. Vliegensvlug pakt hij uit zijn zak een tissue en drukt deze op de wond en roept om hulp.

Nadat zijn secretaresse een grote pleister op zijn voorhoofd heeft geplakt, stuurt hij zijn verslag naar de opdrachtgever per interne mail en maakt een gewaarmerkte afdruk die hij bij het dossier voegt. Dan pakt hij zijn jas van de kapstok, doet het licht en sluit deur achter zich. Twee kamers verder legt hij de map bij de receptie die het in het postvak deponeert van zijn opdrachtgever, de chef en Kameraad Gregor Wladzk.

De snijdende koude buiten doet hem besluiten niet naar meteen huis maar eerst naar Herzok, zijn stamcafé, te gaan. Een stevige borrel zou zijn hoofdpijn kunnen verlichten. Zijn oblomowschina leven was kortgeleden plotseling veranderd. En moest daardoor zijn Russische luiheid of marmotleven gedag zeggen. De aankoop van een zwaar verlieslijdende nachtclub bezorgde hem een hoop

werk maar ook een enorme uitdaging. Bovendien moet hij nog dingen regelen want de opening is binnenkort. Hij kon het etablissement voor een zacht prijsje overnemen en heeft het met een paar vrienden in korte tijd omgetoverd tot een leuke nachtclub. Zijn budget was minimaal en zal zijn baantje bij de Dienst nog hard nodig hebben want zijn spaarvarken is vrijwel leeg.

Op het moment dat hij aan een tafeltje gaat zitten en een bier met wodka besteld stopt een koerier voor het kantoor van het Comité voor Staatsveiligheid (Komitet Gossoedarestvennoj Bezopasnosti, of te wel de KGB) en levert daar een envelop af. De secretaresse van Kameraad Gregor Wladzk, neemt het in ontvangst. Even later haalt Gregor er een stapeltje papieren uit. Op de voorste bladzijde zit met een paperclip bevestigd een zwartwit foto van een naargeestig grijs betonnen gebouw, waarvan een raam op de derde etage is omcirkeld met een rode viltstift. Hij zet zijn bril, met dikke glazen in een zwart montuur, op zijn neus en begint aandachtig te lezen. Bij sommige pagina's zet hij met een zacht potlood een streepje en een kruisje.

Het is al na acht uur als hij de map op het bureau van Joris, zijn baas en directeur van de afdeling, neerlegt.

Vrijdag

De volgende morgen leest Joris het direct en zet zijn mok koffie met een smak naast hem neer en brult zo hard dat iedereen in de kamers ernaast zich kapot schrikken: 'we hebben een zaak met hoge prioriteit!'

Zijn secretaresse, springt onmiddellijk op alsof een veer in haar stoel het heeft begeven en rent naar zijn kamer waar ze korte maar duidelijke instructies krijgt. Als de deur zich achter haar sluit legt hij zijn voeten op het bureau en kijkt naar de in zilveren lijst prijkkende foto van wat zijn echtgenote zou kunnen zijn. Een mooie en charmant ogende vrouw van in de veertig, gekleed in een zwarte jurk en om haar hals een dubbele parelketting die sierlijk haar bescheiden decolleté benadrukt. Hij kijkt zorgelijk wat nog bescheiden is uitgedrukt want de ontdekking van Pjotr en de op

handen zijnde echtscheiding leggen gewicht in de verkeerde schaal van zijn weegschaal.

Terwijl er druk telefoonverkeer en heen en weer geloop op de gang is kijkt hij naar het verslag van Pjotr wat bevestigt waar hij bang voor is: uiterst gecompliceerde digitale inbraak met iets wat veel lijkt op een verborgen boodschap. Steeds meer vragen stapelen zich op en met zijn ervaring voelt hij dat dit iets groots is. Want dat er hackers bestaan die in staat zijn over onze firewalls te klimmen om vervolgens in onze digitale kluis te rommelen is volstrekt ondenkbaar.

Uitgesloten zelfs, denkt hij en stelt zich de vragen: hoeveel pagina's zijn er? En wat voegen deze toe aan deze ene? En wat staat er geschreven? Hij peinst en laat zijn hersencellen het werk doen als hij zijn ogen wijd openspert.

Hardop zegt hij: 'wie kan dit vertalen en is dit alleen gericht op ons?' Waarop een meisje om de hoek van zijn kamerdeur verschijnt en vraagt of zij kan helpen. Hij negeert haar volkomen.

Hij geeft zelf het antwoord op de vraag of Rusland het enige slachtoffer is van deze inbreker. De regeringsleiders van Amerika en China zullen niet mee werken en ontkennend antwoorden of zij last hebben van die indringer. Bovendien, denkt Joris, zou het zomaar Amerika kunnen zijn die ons saboteert. Het zou niet de eerste keer zijn...

Hij kijkt somber naar buiten waar sneeuwvlokjes druk bezig zijn het raam te verduisteren. Zijn gedachten dwalen al en hij bekijkt de mogelijkheden om een snelle promotie te pakken. Want twee jaar op deze positie is nu wel genoeg geweest, hij wil een stapje hoger op de ladder. De President heeft wel laten doorschemeren dat er mogelijkheden zijn als hij een prestatie verricht, want eentje vanwege de relatie met zijn nichtje was al uitzonderlijk. Nu moest hij zich bewijzen voor een volgende stap. Hij verlangde naar een topfunctie in het Kremlin en was bereid daar alles voor te willen doen. Alles.

Nu zat hij met een zaak die hem dat baantje wel zou kunnen opleveren.

Het idee om met de wereldleiders in gesprek te gaan laat hij al snel varen, want in deze tijd die al genoeg politieke spanningen kent is samenwerken met Amerika een slecht idee en zijn President zal dat zeker niet toejuichen want een tweede koude oorlog komt nu niet gelegen. Hij moet wel glimlachen bij de gedachte dat zij ook het slachtoffer zijn en wij als enigen deze kostbare informatie hebben. Hij kijkt even naar het verslag.

Hij bromt: 'die Stotteraar,' en: 'hij is idioot en geniaal tegelijk.' Met een grove glimlach op zijn vierkante gezicht zet hij het scherm uit en zijn bril af als kameraad Gregor Wladzk binnenkomt. Joris kijkt hem vragend aan. Gregor verteld hem dat hij het dossier had neergelegd en vraagt of hij deze heeft gelezen. Joris knikt en wijst hem naar zijn bureau waar de map ligt en wijst daarna met zijn hand richting de deur. Wladzk heeft het signaal begrepen, draait zich om en loopt weg terwijl hij denkt: die Joris is een omhooggevallen eikel die zijn baantje te danken heeft aan zijn echtgenote, het lievelings nichtje van de President. Wladzk heeft een andere visie op zaken en ditmaal hoopt hij dat zijn baas deze keer op zijn bek gaat met al zijn arrogantie. Ik zal het wel zien, denkt hij als hij naar zijn eigen kamer aan het einde van de gang, naast de koffieautomaat, loopt en een voorbijlopende collega vriendelijk groet. Hij heeft zijn twijfels over de aanpak van Joris. Twee rangen hoger dan Wladzk, en als KGB-directeur belast met de nationale veiligheid, Joris Gdemstov roept zijn secretaresse en geeft haar de opdracht het bureau van de President te bellen voor een persoonlijk onderhoud met een hoge urgentiegraad. Een ogenblik later vertelt ze hem dat de president in zijn buitenhuis vertoeft en dat hij beschikbaar is. Ze zegt hem ook erbij dat ze de heli gereedmaken.

Joris, plotseling nerveus geworden omdat hij per helikopter naar het presidentiële vakantieverblijf zal worden gebracht, staat op, pakt zijn hoed, slaat een blauw kasjmieren das tweemaal om zijn nek en trekt zijn wollen jas aan. De zeven ivoren knopen duwt hij al lopend naar de lift een voor een in de knoopsgaten. Bij de zesde knoop merkt hij dat er een gat tekort is maar omdat de liftdeuren zich al openen en daarin twee beveiligers klaar staan

om hem te begeleiden naar de ingang waar drie zwarte auto's voor het gebouw geparkeerd staan vergeet hij het dichtknopen. Hij stapt in de tweede auto en onder politiebegeleiding rijden de drie voertuigen naar het vliegveld waar een helikopter klaar staat om de delegatie naar het buitenverblijf van de president te brengen. De reis duurt ongeveer drie uur en op een open plek landt de heli en haar passagiers lopen naar een klaarstaande zwarte bus. Joris doet zijn jas uit want de zon schijnt hier uitbundig en het is er flink warmer als in Moscow. De bus rijdt na een paar minuten door de poort van de datsja waar ze door twee zwaargewapende commando's worden gecheckt en zorgvuldig gefouilleerd. Hij vertrouwt niemand.

Vrijdag

De tweeënzestigjarige Russische President Leonard Potki, ex commando, ex van een Frans fotomodel, en ex KGB-agent, zit eigenlijk niet te wachten op een onderhoud met dit afdelingshoofd omdat hij vindt dat hij deze blaaskaak van middelmatige klasse en door zijn schoonvader omhoog is geduwd allang had moeten vervangen. Maar die schoonvader heeft hij nog even nodig voor een andere zaak.

In de tuin van hun datsja, wat gedeeltelijk in volle zon ligt, proberen ze nog te genieten van rust en ijskoude wodka gemixt met verse jus d'orange als haar telefoon gaat. Ze pakt deze op en loopt al pratend richting de schaduw, aan de rand van het terrein. Lana, de vijftien jaar jongere vrouw van Leo, ex hostess en privé docente Spaans voor een select groepje partners van politieke leiders, had zich van deze rustdag met haar man ook iets anders voorgesteld en loopt nu chagrijnig naar het zwembad waar haar man baantjes zwemt nadat hij een judopartij had gespeeld. Ze had een gesprekje met haar tweeëntwintigjarige dochter, die in Lausanne studeert. En het was allesbehalve een amusant onderonsje. Ze is boos. Het meisje, Ana, vertelde haar moeder dat ze besloten had om met haar studie te stoppen en van plan is een backpack trip gaan maken met een duister vriendje.

Haar dochter met een voor haar onbekende Fransoos van in de veertig en een rugzakje de wereld rond. Hij zal wel een vieze lange haren hebben en uit zijn mond stinken. Het idee alleen al maakt haar woest. Wat zal Leo hier blij mee zijn als hij hoort van de plannen van zijn dochter. Net is het probleem met hun zoon Kevin opgelost en nu dit. Kinderen. Ze besluit te wachten met het hem te vertellen want een plotseling bezoek van een van zijn stafleiders tijdens een rustdag betekent meestal niet veel goeds. Even verderop klimt hij uit het zwembad en droogt zich af, en loopt een beetje nonchalant naar haar toe en geeft haar een kus.

Hij mompelt: schat, alles goed? En: je kijkt nogal boos. Ze reageert onverschillig en kijkt naar de zon met haar hand boven de ogen: 'nee, niets bijzonders aan de hand.' En ze kijkt hem aan als ze zachtjes in zijn oor fluistert: 'we praten vanavond.' En met een handkus draait ze zich om en maakt ze de sluiting van haar topje los, werpt het kledingstuk achteloos naar achteren en gaat met een diepe zucht liggen als hij naar binnen loopt en zich omkleed in een meer informeel maar zakelijk tenue. De partij judo met een tien jaar oudere judoka in bezit van een tweede dan heeft hij schaamteloos verloren terwijl hij zelf een zesde heeft. Hij baalt daarvan, want het woord 'verliezen' is hem onbekend. Ontstemd is hij ook vanwege de ontwikkelingen in Oekraïne die daar dreigen te escaleren vanwege een nieuwe leider die daar in het zadel is geholpen door een voor hem nog onbekende macht, maar hij heeft sterke vermoedens dat Amerika erachter zit en dan ook die immer storende experimentele wapentesten die de Staatskas langzaam leegzuigen. Het zit hem allemaal dwars. En dan is ook nog eens zijn trouwe rechterhand, de premier, precies deze week met vakantie. Hij denkt: laat het bezoek van Joris dan wel serieus zijn. De klok in de hal slaat elf als met opspattend grind de zwarte bus met hoge snelheid de oprijlaan komt oprijden waarbij de chauffeur net zo ordinair remt als rijdt. Het achterportier vliegt open voordat dat de chauffeur de kans krijgt deze netjes en volgens protocol te bedienen. De hoofd directeur, Joris, stormt het voertuig uit en met militaire passen stapt hij de woning van het gevreesde staatshoofd binnen,

daarbij vier zwaarbewapende bewakers negerend. Leonard, met witte sportschoenen, een zwarte zijden trainingsbroek en een grijze polo met daarop een doodskopje, staat hem al op te wachten met een blik in zijn ogen die genoeg vertellen over de relatie die hij met deze persoon heeft. De man van mijn nicht, is een eikel die vreemdgaat en haar telkens belazerd, denkt hij woedend.

Hij zegt luid en duidelijk articulerend: 'laat het belangrijk zijn dat je mij met een bezoek vereert, Kameraad Joris Gdemstov.' En: 'volg mij.' Hij volgt zijn baas en neemt twee man met zich mee, die echter op de drempel van de werkkamer tot stoppen werden gedwongen door een grote bewaker met een uiterlijk en lichaam wat veel lijkt op een bruine beer.

'Ga zitten.' Hij neemt altijd als eerste het woord. Met een rood aangelopen gezicht geeft de man een knik en gaat zitten op een ongemakkelijke houten stoel.

Hij zegt als President Potki achter zijn bureau zit en hem dreigend aankijkt: 'ja, ik heb denk ik wel belangrijk nieuws waarvan ik u op de hoogte moet brengen.' Dan verteld de man al hijgend de feiten en theorieën en overhandigt tenslotte een document met daarop de samenvatting. Een vel papier, waarvan geen tweede bestaat. Protocol. De President van Rusland, laat meteen zien waarom hij deze functie bekleed want hij bestudeert het document razendsnel, denkt na en schrijft tenslotte twee namen op de achterkant, broemt iets binnensmonds en geeft het daarna terug met de woorden: 'zet deze twee agenten erop. En zorg dat het stuk zo spoedig mogelijk wordt vertaald. Ik ben bang dat we nu een belangrijke aanwijzing in handen hebben dat er sprake is van sabotage op het allerhoogste niveau dat de politieke verhoudingen op scherp zet.'

En voegt eraan toe: 'het zal me trouwens niet verbazen als de yankees erachter zitten en een of andere Chinese dekmantel gebruiken. Het oude liedje dus, alleen de melodie is anders. Uhhh, pak de onruststoker liever vandaag dan morgen!'

Op het moment dat Joris wil weglopen roept Leo hem nog na: 'hoeveel bladzijden zijn er eigenlijk gevonden?'

Joris antwoord daarop: 'eentje, genummerd als vijf, en weten niet hoeveel het er in totaal zijn. Dat zullen deze twee agenten, en hij tikt op het papier wat hij in zijn handen heeft, moeten uitzoeken.'

Leo: 'laat ze dat als eerste doen, want ik wil het hele plaatje zien.'

En dan draait hij zich om als een militair en verdwijnt in een van de vertrekken van de datsja. Het onderhoud heeft nog geen zes minuten geduurd, wat langer is dan wat men van hem gewend is. Het eerste wat hij doet nadat hij kort heeft nagedacht over het verontrustende nieuws is zijn de kamer achter zich te sluiten en meteen de roodgekleurde telefoon pakt met als doel om met de Amerikaanse President te praten. Het tijdsverschil laat hem koud en drukt op toets nummer 5.

Hij is van plan zijn collega op de hoogte te stellen van het feit dat er sabotage activiteiten zijn getraceerd en wil laten doorschemeren dat Rusland aanwijzingen heeft Amerika ervan te verdenken naar aanleiding van een schijnbaar onschuldig incident. Wat hij werkelijk zojuist van Joris heeft gehoord vertelt hij niet, want je moet je troef niet uitspelen. Hij wil eerst afwachten wat de reactie van de Amerikaanse President is. Hij kucht even als aan de andere kant van de Oceaan de telefoon na zes keer overgaan wordt opgenomen....

*

Amerika, Washington, het is daar nog donker want de zon kan niet overal tegelijk zijn

Zijn vrouw schrikt zich een ongeluk als de telefoon begint te rinkelen. En na vijf keer rinkelen duwt ze het ding tegen het hoofd van de man die naast haar ligt te snurken. Hevig verstoort kijkt hij eerst naar haar en dan naar de rode telefoonhoorn, en trekt dan pas de feloranje gekleurde oordopjes uit zijn oren. Hij neemt het ding van haar over en roept: 'ja?' Dat het zijn collega in Moscow is weet hij, want die let namelijk nooit op tijdzones.

Leo kiest zijn woorden zorgvuldig en wekt de indruk dat zijn spionagedienst een belangrijke ontdekking heeft gedaan. Hij wil weten of Amerika misschien ook het slachtoffer is van sabotage. Hij benadrukt niet gelukkig te zijn met het diplomatieke incident dat onlangs in Madrid heeft plaatsgevonden.

'Hey, uhh Leo!' zegt hij slaperig, en antwoordt diplomatiek en met een flinke dosis sarcasme dat er in Amerika wel eens iets fout gaat maar niet belangrijk genoeg is om daarvoor iemand in Rusland uit zijn bed te bellen. Hij moet lachen om zijn eigen kwieke opmerking maar beseft tegelijkertijd dat Rusland ook last van heeft van digitaal getreiter.

Even later verbreekt hij de verbinding met de woorden: 'als ik je ergens mee kan helpen roep je maar. En: de wodka was dit jaar van topkwaliteit.'

Leo reageert bescheiden: 'bedankt Jim, en ja, dat doe ik zeker.' Terwijl hij bij zichzelf denkt: haha, dat had je gedacht stomme Yank, de wodka komt uit een supermarkt.

Als de Amerikaanse President de hoorn teruggeeft aan zijn vrouw stapt hij uit bed en denkt na over het incident in Madrid. Tijdens een diplomatenborrel op de Russische ambassade aldaar maakte iemand van de Amerikaanse delegatie een misplaatste grap. Welke oetlul was dat? Denkt hij want dat hij na dit gesprek zijn staf op de hoogte stelt van dit onderhoud is vanzelfsprekend, het tijdstip is wat ongelukkig.

Hij praat nu met een beetje stemverheffing: 'het is weer zover, we worden nu beschuldigd door Rusland van sabotage.' Hij schuift zijn lade een beetje open en ziet een fles Wodka liggen en denkt: dat spul is overigens niet te zuipen.

Intussen worden chefs van diverse spionagediensten ingeschakeld en vind er een activeringsactie plaats zodat geheime netwerken zich focussen op niet alleen de verdachtmaking maar ook naar het misgaan van testen in de militaire sfeer. Vanuit China komt geen enkele reactie nadat de Russische Minister van Buitenlandse zaken de Chinese ambassadeur een verzoek heeft gedaan om daarop te reageren. Natuurlijk niet, nooit zullen zij vertellen hoe waardeloos ook hun testen verlopen. Chinezen doen dingen anders. Heel

anders, zonder emotie, in stilte en knikken altijd vriendelijk bevestigend. Ook als dat een ontkenning betekend.

Ze kijken vanaf afstand in gezelschap van een kopje Da-Hong Pao thee rustig de kat uit de boom waarbij ze eigenlijk geen idee hebben hoeveel katten er in de boom zitten. Op hun beurt heeft Rusland de spionageactiviteiten naar dat land uitgebreid en al vrij snel opgemerkt daar het daar ook niet altijd goed gaat met testen van experimentele ballistische raketten. De Pacific is nou niet bezaaid met wrakstukken edoch zitten er wel steeds vaker Chinese raketonderdelen in de visnetten wat de Japanse vissers een doorn in het oog is.

De Amerikaanse President schuift de lade dicht en kijkt minder somber als de vice President en twee officieren zich melden voor een spoedmeeting.

Hij begint: 'wat mij het meest verontrust is dat Rusland blijkbaar is en wordt aangevallen door iemand met een krachtige arm. Want Leo gaf niet alleen aan dat een Amerikaans diplomaat iets in die richting heeft losgelaten maar ook het feit dat de Russen erin geslaagd zijn een Amerikaanse criminele organisatie te hebben gevonden die onder een Aziatische dekmantel verdachte activiteiten op de wapenmarkt uitvoert.'

De VC vraagt hem: 'kunt U dat toelichten?'

Hij antwoordt: 'jawel.' En: 'dronken en bedoeld als een flauwe grap beschuldigde een Amerikaanse diplomaat op een borrel bij de Russische ambassade te Madrid een Russische kolonel van amateurisme op het gebied van raketten lanceren. Die opmerking schoot uiteraard in het verkeerde keelgat met alle gevolgen van dien. Daarnaast beschikt Rusland over concrete aanwijzingen dat er sabotage wordt gepleegd aan hun wapentesten. Ook beluisterde ik dat hij nieuwsgierig was of wij ook last hebben van sabotage. De Russische president liet verder alleen los dat het een 'Chinees tintje' had. Iets wat mij bevreemd.'

VC: 'en zijn er verder nog feiten bekend over die criminele bende? En mijn tweede vraag is of wij ook onder vuur liggen van die saboteur?'

President: 'dat ligt wat gecompliceerder want we hebben nog niet alle mislukte testen in kaart gebracht en de naam van die misdadigers is nogal vaag. We zullen daar verder onderzoek naar laten doen.' En tenslotte: 'VC zorgt voor een plan van aanpak en de diplomaat dient te worden overgeplaatst.' Zodra iedereen tot tevredenheid is geïnformeerd verlaten ze de Ovale Kamer. De lucht van angstzweet blijft eenzaam achter.

*

Leo zit op hetzelfde moment na te denken hoe hij deze problemen het hoofd kan bieden en heeft al snel een scenario uitgedacht wat met zijn ervaring als KGB-agent veel beter gaat dan als bijvoorbeeld een ambtenaar of geschiedenisleraar in een baantjes carrousel.

Het actief laten werken van zijn hersenen windt hem ook zichtbaar op en wandelt door zijn kamer naar het raam en kijkt belangstellend naar buiten en ziet dat zijn vrouw op dat moment bukt bij de rand van het zwembad met haar telefoon in haar rechterhand. De nogal uitdagende houding van haar doet hem besluiten geen tijd te verliezen om naar haar toe te gaan. Daar aangekomen twijfelt hij geen moment en grijpt Lana van achteren vast, smijt haar telefoon in het gras en scheurt haar broekje naar beneden waarna een heftige vrijpartij volgt waarbij zij, aan de geluiden te horen, meerdere orgasmes krijgt of misschien wel knap faket. Kortgezegd is het een buitengewone prestatie voor een man in de zestig met slechts een zesde dan.

De beveiliging, stuk voor stuk gespierde mannen en vrouwen hadden nog lang een glimlach op hun gezicht. Er hangen immers overal camera's en microfoons maar er wordt vanzelfsprekend geen woord over gesproken. Het laatste wat ze zien is dat de twee innig omarmd en hun lichamen vol zitten met groene sporen uit beeld verdwijnen om in een van de privé kamers zich enigszins op te frissen. Maar dat duurt ditmaal langer als gewoonlijk, want als ze even later samen weer totaal uitgeput en in een zijden pyjama aan een met kaarsen verlichte tafel aanschuiven om te gaan dineren wordt er op de deur geklopt en een van de beveiligers

binnenkomt met de vraag naar zijn werkvertrek te komen vanwege een dringende zaak.

Hij: 'wat nou weer?' Is zijn reactie als zijn vrouw hem tot stilte maant.

Hij staat geërgerd op en volgt met zijn been trekkend de spierbundel in zwart kostuum naar zijn kamer en treft daar een van zijn secretarissen aan met een glimlach op haar gezicht.

Hij vraagt: 'wat is er?'

Zij: 'sorry dat ik u moet storen tijdens het diner maar we hebben nieuws dat u zal verheugen.

'Huh,' zegt hij enigszins verrast want dat is wel snel. 'Wat is het nieuws dan?'

Zij: 'we hebben informatie gekregen van ons spionagenetwerk dat het waarschijnlijk is dat zowel China als ook Amerika last hebben van een saboteur. En het goede nieuws is dat wij beschikken als enige over de informatie van wat misschien de bron zou kunnen zijn. Zij hebben geen enkel aanknopingspunt. Ze hebben daar geen Johann.' Ze glimlacht en voegt toe: 'het woordje waarschijnlijk maakt mij echter nog ongerust.'

Hij lijkt niet verrast, en met een rimpel van plezier rond zijn mond zegt hij: 'en?'

Zij antwoord daarop: 'er is een saboteur, en een hele grote die wellicht het niet op ons alleen heeft gemunt. Het zou er een zijn met een mondiaal doel. En met ons beschikbaar materiaal hebben we een voorsprong om ze te pakken.' Ze glimlacht alsof ze haar bingokaart vol heeft en wacht op de hoofdprijs.'

Hij zegt: 'mooi, dank je wel. Kan je laten uitzoeken wat dat mondiale doel zou kunnen zijn?' Waarop hij knikt en zich omdraait en terugloopt naar de eetkamer en hoort haar nog net zeggen: 'dat geef ik door, en nog een fijne avond, mijnheer President.'

Na afloop van het diner duurde nog tot in de kleine uurtjes tot ze besloten hadden om naar bed te gaan. Er was zoveel te bespreken en eigenlijk waren ze er nog niet uit hoe ze hun dochter het idee om te gaan trekken met een wildvreemde Franse werkeloze knul uit haar hoofd konden praten. Hij was daarin veel harder dan zijn vrouw, die voorstelde met haar te gaan praten het komende

weekend. Hij vond dat wel een goed idee, want dat sabotage gedoe hield hem bezig. Zijn verblijf in de datsja van vijf dagen werd ingekort tot drie. De spierpijn en zijn vrouw bleven nog wat langer.

Na het onderhoud met zijn President, een koude terugtocht met een helikopter en op de weg naar het Kremlin pakt Joris Gdemstov het vel papier waarop de twee namen prijken die worden belast met het onderzoek naar de saboteur en het verbaast hem eigenlijk niet dat de President deze heeft uitgekozen. Het zijn met afstand de besten, hoewel er veel personen bij de Dienst het niet met hem eens zijn en in het bijzonder wat betreft de man in dit duo. De vrouw heeft een blanco dossier en heeft vanaf haar eerste sollicitatiegesprek geen steek laten vallen, en dat zal ook nooit gebeuren, wat haar betreft. Ze is gevaarlijk goed. Hij heeft wel een aantekening in zijn dossier staan, en is gevaarlijk en vaak erg goed.

Nicolai Vlindyski en Sasha Petrofska.

Beiden zijn goede bekenden en genieten het volste vertrouwen van het Russische opperhoofd, wat zeldzaam is bij deze fanatieke maar bijzonder intelligente ex KGB er. Maar waarom hij gekozen heeft voor twee die met elkaar overhoopliggen sinds een incident is hem niet duidelijk en het interesseert hem eigenlijk ook niet zoveel, zolang ze hun werk maar doen. De glimlach van zijn chauffeur, die het knopenincident heeft kunnen volgen en daarbij ziet dat er nu twee gleuven leeg zijn, merkt hij niet op omdat hij druk telefoneert met zijn afdeling.

Als de limousine stopt voor het grijze gebouw springen de veiligheidsmensen uit de wagens en openen het portier, waarna Joris uitstapt en stoer met zijn kin omhoog richting de trap loopt. Boos, en geïrriteerd geeft hij een ruk aan de kostbare mantel als hij in de lift stapt en in de spiegel ziet dat zijn jas scheef zit. Hij geeft er een ruk aan die zodanig krachtig is dat er een paar knopen afschieten. Aangekomen op zijn kamer smijt hij de mantel op de grond en gaat zitten en ziet een aangetekend poststuk op zijn bureau liggen. Een advocatenkantoor met een dagvaarding voor de echtscheiding die zijn vrouw heeft aangevraagd. Hij pakt

het zilveren fotolijstje en breekt het in tweeën waarna hij het in de prullenbak werpt. Woedend loopt hij zijn kamer uit, stopt in de gang bij de frisdrankenmachine, trekt een bekertje en vult het met water. En morsend over het tapijt keert hij terug naar zijn kamer en slaat de deur hard achter zich dicht. Het was al donker aan het worden en het personeel was bezig met weggaan toen het nog steeds stil was in zijn kamer. Hij vertrok als laatste en nam niet de moeite het licht op zijn kamer uit te doen.

Zaterdag

De volgende ochtend, het is bijna zeven uur, was hij als eerste op de afdeling en zag uit zijn ooghoek dat de weekend ploeg binnenkwam. Aan een van de mensen gaf hij de opdracht de twee agenten op te roepen. Ongeduldig en een half uurtje later vraagt hij dezelfde medewerker of de betrokken agenten al hebben gereageerd op de oproep.

De medewerker kijkt op een scherm, knikt en steekt een vinger op.

Joris: 'en, wie?'

'Sasha,' luidt het antwoord van de medewerker.

'Godverdomme,' bromt hij, 'het is altijd hetzelfde liedje met die Nicolai.' Hij brult met een serie vulgaire vloekwoorden wat ook vrouwelijke ambtenaren die op gehoorsafstand zitten doet rillen op hun stoel. Wat hij uitbraakt is eigenlijk niets nieuws voor hen, ook niet wat daarna volgt.

Hij: 'je kan wel raden wat hij aan het doen is. Hij ligt te neuken met weet ik veel wie!' Hij spuugt zijn gal en de onvrijwillige luisteraars kijken elkaar gechoqueerd aan. En hij gaat nog even verder met: 'ze hadden hem vorig jaar al moeten wippen, met zijn seksverslaving kan je dit gevaarlijke werk toch niet naar behoren doen.' Hij is zonder enige twijfel erg boos en in hoge mate gefrustreerd. Maar hij kan dat hij het goed geraden heeft is niet verwonderlijk want Nicolai ligt inderdaad met een beeldschone Aziatische vrouw in bed en neukt haar gepassioneerd en hard. ...en dat hij zijn telefoon niet hoort is niet zo verwonderlijk. Zijn hoofd zit op dat moment tussen twee roomzachte vrouwendijen

geklemd in een luxe hotel te Moscow. Want dit gebeurde een uurtje eerder:

De nostalgische wekker, een afschuwelijk lelijk ding met twee bellen boven op het uurwerk, begint precies om half zeven zoveel lawaai te produceren dat het de verkeersherrie aan de statige Tolstojstraat in stervenskoud Moscow overstemd. Moeizaam edoch doeltreffend mept hij met zijn rechtervuist het apparaat naar een andere wereld en draait zich om in het grote bed. Hij drukt zijn onderlichaam tegen het zachte vlees van de vrouw die naast hem ligt en duwt behendig zijn ding tussen haar billen naar binnen waarna ze nogal overdreven luidruchtig een orgasme bereikt. Dan klemt ze zijn hoofd tussen haar benen en zijn in deze houding als een telefoontoestel op de eettafel hinderlijk begint te rinkelen. Een bericht volgt snel zodra het rinkelen is afgelopen.

Voordat hij vanochtend vroeg zijn huis verliet fluisterde hij tegen zijn echtgenote: 'ik moet vroeg beginnen en ben met het avondeten denk ik wel thuis.'

Zij is een succesvolle advocaat en kijkt hem dromerig aan als hij na een tedere afscheidskus de kamer uit sluipt en door de kiertjes van de openstaande deuren een handkus werpt naar zijn slapende kinderen om daarna naar buiten te gaan waar een taxi staat te wachten die hem naar een hotel brengt waar een exotische vrouw met een licht getinte huidskleur voor hem klaarligt.

Even later rolt hij bezweet van haar af en geeft een ferme klap op haar billen. Met zijn gespierde armen, hij kan gemakkelijk vier pud (een pud is een Russisch gewicht van veertig pond) tillen, trekt hij haar langzaam overeind en tilt haar op en draagt haar naar de met roze Italiaans marmer bekleedde badkamer en zet haar neer in de douche waar ze elkaar wassen. Na afloop en met een zachte witte handdoek droogt hij haar zorgvuldig af en kust haar in de nek en duwt haar bruut op het bed en begraaft zijn hoofd tussen haar gespreide benen als zijn telefoon zoemt. Ze is zo nat geworden dat hij slobberend met zijn tong omhoog glijdt, langs en plagend in haar tepels bijt. Ze kreunt luidruchtig als hij zijn stijve geslacht keihard in haar stoot en als een paard na twee keer al grommend klaarkomt. Dan blijven ze nog even zo liggen

totdat hij verslapt en uit haar glijdt. Wat ze nu zou willen is een sigaret, maar met roken is ze een tijdje geleden gestopt. Maar op dit moment zou ik een moord willen doen voor een sigaret, denkt ze. Hij gaat staan en loopt naar de tafel en pakt zijn telefoon en schrikt.

Waarna hij zich meteen haastig aankleedt zonder een woord te zeggen.

Bezweet en met een handdoek omgeslagen vraagt ze met een Oosters accent: 'Nicolai, wat is er?'

Hij geeft geen antwoord en gaat door met aankleden. Ze weet dat er iets mis is want daarvoor kent ze hem goed genoeg en het eerste wat ze denkt: zijn vrouw heeft ons ontdekt. En dat zou niet alleen een privé ramp zijn maar ook voor zijn werk verregaande gevolgen hebben.

Ze trekt onrustig en geïrriteerd met haar lip en roept: 'ik vroeg je wat!'

Hij gromt en kijkt gehaast om zich heen en zegt: 'ze hebben iets ontdekt wat kennelijk belangrijk genoeg is om mijn humeur te verpesten, en ik moet verdomme onmiddellijk naar de basis komen.' Hij smijt pisnijdig de handdoek op het bed en schrikt even als er op de deur wordt geklopt.

Ze ziet zijn reactie en denkt: ik heb hem nog nooit zien schrikken. Uitdagend heupwiegend loopt ze naar de deur en ziet dat het roomservice is met hun ontbijt. Op de met orchideeën versierde trolley prijkt het zavtrak. Een Russisch ontbijt met kalatsch (witbrood), worst, kaas, jam, rijst met een gehaktbal, en oladji's gevuld met honing en zure room. Een fles champagne, niet haar merk, een kruikje wodka en een kristallen karaf versgeperst sinaasappelsap, een blik Beluga kaviaar en servetten met daarin zilveren bestek. Snel eten ze nog iets en voordat zij het eerste glas met bubbels heeft gevuld staat hij op en maakt aanstalten te vertrekken. Zij heeft dorst. Hij heeft haast. Ze is gek op Nicolai want hij is sterk en heeft een aparte humor. Ze betwijfelt echter of ze verliefd is op hem want hij is niet zuiver op de graat. De kinky seks met hem is eigenlijk een vleselijke behoefte en het enige wat ze samen delen.

Zij: 'zie ik je vandaag of morgen nog? Want dan kunnen we doorgaan waar we gestopt zijn.'

Hij lijkt geïrriteerd en reageert kortaf: 'nou, ik heb geen idee wat me te wachten staat, maar ik laat het je spoedig weten. In ieder geval wil ik dat ook wel, tot snel dus.' En pakt haar hoofd vast en geeft haar een zoen op de mond en proeft haar zoete sensualiteit.

De gespierde en indrukwekkend afgetrainde knappe man, vijfenveertig jaar met donkerbruin golvend haar en een litteken boven zijn rechteroog, verlaat na een snelle kus gehaast, een broodje met kaviaar in zijn hand, slordig gekleed in een duur maatkostuum de hotelkamer. Het kamermeisje, die op de gang bezig is met stofzuigen, kijkt hem al flirtend aan. Hij kijkt langs haar heen en zij is meteen teleurgesteld want met deze knappe man zou ze wel een uurtje seks willen.

Speciaal Agent Nikolai Vlindyski stapt even later in een taxi die al klaar staat voor het majestueuze hotel. Hij gaat zitten sluit de portier en het voertuig zet zich in beweging. Al snel heeft hij in de gaten dat hij zijn telefoon is vergeten. Hij denkt: verdomme! En als hij ook nog kaviaar op zijn broek morst springt hij bijna uit zijn vel van woede. De chauffeur schrikt en kijkt angstig in zijn spiegel. De tijdsdruk dwingt hem razendsnel te beslissen en geeft de taxichauffeur de opdracht door te rijden. Als de auto stilstaat voor een grijs gebouw met weinig ramen stapt hij na de chauffeur te hebben betaald snel uit en versneld zijn pas richting de trap. In de hal geeft hij de dienstdoende receptionist meteen de opdracht zijn telefoon op te halen in een hotel waarvan hij de naam op een briefje schrijft. Daarna loopt hij snel naar de liften en staat als versteend stil als hij haar ziet. Een slanke, vrouw met roodbruin haar, in een donkergrijs nauwsluitend mantelpakje waar haar décolleté mooi in uitkomt en zwart glimmende pumps met hoge hakken. Zijn ogen richten zich vrijwel meteen op haar borsten en daarna omhoog naar haar ogen. Hij kwijlt nog net niet. Zij herkent zijn blik en automatisch trekt ze haar jas dicht en staat als een koele zakenvrouw hem aan te kijken met een blik alsof ze ongesteld is.

Ze snauwt: 'zoek je mijn kruis?'

Hij: 'je wat?'

Zij: 'mijn gouden ketting met een kruisje wat ik vaak tussen mijn tieten draag. Dat ligt nog op mijn nachtkasje, want ik werd gewekt door onze baas en ben meteen hiernaartoe gegaan. Zoals het protocol voorschrijft. En als je het wil weten, ik sliep naakt en alleen.'

Hij: 'zo, jij bent ook niets veranderd. En slaap jij alleen?'

Zij: 'jij bent ook niets veranderd. En ja, ik kan mijn lusten beter beheersen dan jij.' Hij staat meteen met een nul achter, en weet uit het verleden dat een discussie winnen van Sasha een uitdaging blijft.

Ping.

Na bijna twee jaar staan ze weer tegenover elkaar en hebben meteen ruzie. In een lift. Hij drukt op het knopje met negen en ontmoet daarbij haar vinger op dezelfde plek. Ze trekt de hare geïrriteerd terug. Verdieping negen, nog niet de hoogste maar wel waar de hoogste bazen hun kantoor hebben.

Gedurende de reis naar boven kijken ze elkaar nauwelijks aan en spreken geen woord. Hij kijkt nonchalant in de spiegel en frummelt wat aan zijn haar. Zij kijkt of de manicure haar werk goed heeft gedaan.

Ping.

Beiden volgen dezelfde route en zij loopt een paar meter voor hem uit, en als ze tegelijk bij dezelfde deur stilstaan beseffen ze dat er een kans bestaat dat ze voor dezelfde opdracht zijn opgeroepen. Haar blik doet het ergste vermoeden. Hij kijkt anderszins en ietwat aangenaam verrast.

Zij ervaart de ontmoeting met hem duidelijk ongemakkelijk. Hij neemt het initiatief en doet een botte poging om amicaal te zijn hetgeen volledig zijn doel mist want ze reageert geïrriteerd. Hij klopt op de deur en doet de deur open om haar voor te laten gaan, wat ze negeert. Hij stapt als eerste naar binnen, groet een zwaargebouwde man in een indrukwekkend uniform bekleedt met medailles en versieringen, en het kortgeknipte grijs haar en een paar littekens op zijn wang doen vermoeden dat hij een groot

militair is. Achter een bril met een gouden montuur schuilen katachtige ogen die oplichten als hij naar Nikolai kijkt, en verzachten als hij ze op haar richt. Hij begint op een toon te vertellen waarom hij hen heeft uitgenodigd met de hoogste urgentie. Daar heeft hij een uur voor gereserveerd en na afloop schudden ze elkaar de hand en willen vertrekken als hij Nicolai vraagt nog even te blijven.

Als hij niet veel later met een rood hoofd de deur achter zich dichttrekt ziet hij haar in de gang zitten. Ze heeft op hem gewacht en weet dat hij ter verantwoording is geroepen vanwege het feit dat hij te laat reageerde op de oproep wat hem ongetwijfeld een aantekening in zijn dossier zal opleveren. De tweede.

Hij fluistert haar toe: 'die Joris is een gore klootzak die eigenlijk altijd met een stijve rondloopt en geilt op meer macht. Wat hem blind maakt als het om belangrijke beslissingen gaat.'

Zij moet daarom smakelijk lachen en zegt: 'ja, jij denkt als een domme kerel Nikolai. Die macho mannen willen meer macht en hebben vaak een harde lul in hun broek staan die ze niet alleen in hun eigen vrouw stoppen.' Ze knipoogt maar zet wel de toon.

Ze vraagt hem met een sarcastische melodie in haar stem: 'en? Was het vanochtend waard om een baronesse, een dame of een sletterige hoer te neuken, Nikolai? Of was het ditmaal een jongen?' Waarna hij haar aankijkt als een kind dat betrapt is bij het stelen van een appel. Hij mompelt iets onverstaanbaars, en kijkt ongemakkelijk de andere kant op. Samen lopen ze daarna zwijgend met door de gang en stoppen bij een kamer met nummer 423. Galant houdt hij de deur voor haar open en ze nemen plaats in kamer waar grijsmetalen dossierkasten en een stalen bureau met drie helblauwe bureaustoelen staan. Twee blikjes met energydrank een blocnote en twee potloden met scherp geslepen punten liggen op het koud aanvoelende bureaublad.

Hij is nog ongeschoren en ziet er wat verwildert uit met een gedeelte van zijn hemd uit de broek en ruikend naar een combinatie van een hotelshampoo en een duur merk dames parfum, die zij direct herkent. Zij is tot de puntjes verzorgd en je kan zien dat ze veel sport. Zoals altijd. Er is betrekkelijk weinig

bekend over haar dan dat ze een weeskind van eenenveertig is, een meter zesenzeventig, een ovaal hoofd met mooi golvend halflang roodbruin haar, groene ogen, hoge jukbenen, kleine oren, spitse neus, witte maar niet gebleekte tanden, volle lippen en een goddelijk lichaam dat verder geen toelichting behoeft. Hoe ze haar ouders en familie is kwijtgeraakt weet alleen het hoofd van de Dienst. Ze behoort bij de top die de Oosterse gevechtssport IALDO beheerst en kan alle vier elementen in deze tak van sport foutloos uitvoeren. Elk mogelijk intiem contact met hem blokkeert zij om zichzelf te beschermen maar ook om zijn huwelijk met Olena niet te bedreigen want dat verafschuwde ze. De gore smeerlap gaat gewoon elke dag vreemd, denkt ze. En dat niet alleen.

De blik in de ogen van het zesjarige jongentje dat per ongeluk voorbijliep toen hij de trekker overhaalde vergeet ze nooit meer en ze heeft hem de dood van dat kindje ook nooit vergeven. De littekens op haar lichaam herinnert haar dat ze zich in de vuurlinie wierp om het jochie te beschermen. Twee kogels drongen haar lichaam binnen, de derde...

Tot ieder verbazing mocht hij bij de Dienst blijven want twee van de drie officieren, Joris was de enige die weigerde, volstonden met een tijdelijke schorsing en overplaatsing. En een serieuze aantekening in zijn dossier.

'Hey Nikolai,' vraagt ze en de sfeer is wat minder gespannen als een uurtje terug. En: 'hoe gaat het met jou, sinds...?' Ze maakt haar zin niet af omdat ze beseft dat dit een open wond is en een oude discussie met hem wil vermijden.

Hij begrijpt haar direct en antwoordt snel: 'het gaat mij prima, ik heb een lieve vrouw en een fijn gezin.' En gaat door met: 'hoe ben jij de afgelopen tijd gevaren?'

Ze bekijkt hem nauwkeurig van top tot teen en staart naar zijn kruis waar de restanten van de kaviaar nog duidelijk zichtbaar zijn en zegt: 'laat jij je nu al pijpen door iemand met een volle mond?'